

[Krag.]

hed, ved jeg ikke. De gamle Debitorer er i hvert Tilfælde uberørt deraf, og nye Debitorer, som lider meget store Kurstab som Følge af Obligationsrentens Misforhold til den Rente, som man paa anden Maade kan opnaa — hvad der jo resulterer i de lave Kurser —, saadanne Laansøgere er i høj Grad interesseret i, at disse 4½ pCt.s Serier genaabnes, og det har til syvende og sidst, som jeg saa mange Gange har bemærket, ikke noget som helst at gøre med Rentefoden paa det frie Pengemarked her i Landet. Derfor vilde jeg meget henstille til den højtærede Minister, om han ikke her ved denne Lejlighed kunde give Tilsagn om, at han agter at benytte den Beføjelse, han i Henhold til Loven af December 1933 har til at genaabne de lukkede Serier. Spørgsmaalet om, hvorvidt de derefter skal afsluttes, naar den almindelige Kreditforeningslov er gennemført, løser vi paa denne sidstnævnte Lov. Derved faar vi en klar Linie i Stedet for den Taage, som § 1 i Lovforslaget til syvende og sidst indeholder.

Hasle: Jeg takker Ministeren for Besvarelsen af de Spørgsmaal, der er rejst vedrørende §§ 2 og 3. Jeg forstod, at Ministeren midlertidig vilde ophæve de paagældende Bestemmelser, og saa skal man maaske ikke lægge alt for megen Vægt paa, om de egentlig ophæves ved Lov; de bliver nok ikke gennemført. Men det, Diskussionen efterhaanden maa komme til at dreje sig om, bliver § 1. Og i den Forbindelse maa jeg paa mit Partis Vegne erklære, at den Erklæring, som Ministeren her afgav, er vi ikke tilfredse med. Vi ønsker en klar Løsning af dette Spørgsmaal, og vi ønsker den saa vidt muligt nu. Vi er naturligvis som altid villige til at forhandle, men det maa være paa en Basis, hvorved der paa en eller anden Maade skabes Klarhed, paa en eller anden Maade skabes Sikkerhed for, at der i den nærmeste Fremtid kan udstedes 4½ pCt.s Obligationer.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): Jeg maa sige, at jeg synes ikke, dette Spørgsmaal om Affattelsen af § 1 er saa kunstigt, som det ærede Medlem Hr. Krag vilde gøre det til. Jeg skal gerne søge at klare det. Forholdet er det, at i Øjeblikket har jeg en Bemyndigelse til at aabne de paagældende Serier. Hvis jeg benytter mig af denne Bemyndigelse, har jeg ingen Bemyndigelse til igen at lukke dem, men det

ønsker jeg at faa. (*Krag:* Ja, ja, hvis der aabnes, er det nødvendigt at faa den Bemyndigelse). Men den Bemyndigelse har jeg ikke, medmindre dette Lovforslag bliver gennemført, og derfor ønsker jeg det gennemført. (*Krag:* Men Ministeren agter ikke at aabne). Jeg har aldeles ikke sagt, at jeg ikke agtede at aabne. Men jeg vil føje til, at jeg er rede til at forhandle ogsaa med det Udvalg, som er nedsat angaaende det store Kreditforeningsforslag, om hele dette Spørgsmaal, fordi det i Virkeligheden staar i organisk Forbindelse med Retningslinien i det store Forslag og Linierne for den fremtidige Kreditgivning i Kreditforeningerne.

Det ærede Medlem Hr. Hasle sagde i denne Forbindelse, at han maatte ønske, at jeg afgav en Erklæring, og at det skete nu. Det ærede Medlem har aldeles ingen Mulighed for at tvinge mig til at afgive Erklæring vedrørende denne Sag. Jeg er villig til at forhandle med det ærede Medlem og med det ærede Medlem Hr. Krag i Udvalget angaaende hele dette Forhold, hvor der kan angives forskellige Grunde for og imod, f. Eks. den Grund, som det ærede Medlem Hr. Krag gav her for lidt siden, at aabne 4½ pCt.s Serier. Det er meget rigtigt, at de paagældende lider et stort Kurstab, men Forholdet er dog saadan i alle ordentligt drevne Kreditforeninger, at man selvfølgelig med 4 pCt.s Laanene giver større Laan, end man giver ved 4½ pCt.s Laanene, saaledes at Forskellen paa den Pengesum, vedkommende faar hjem, utvivlsomt vil være meget ringe, maaske slet ingen. Men, som sagt, jeg er rede til at forhandle om dette Spørgsmaal, om Anvendelse eller Ikke-Anvendelse af Bemyndigelsen i § 1, og mere kan der ikke siges om den Ting i Dag.

Derimod maa jeg benægte Rigtigheden af den Fremstilling, det ærede Medlem Hr. Krag gav af Baggrunden for Konverteringsbestræbelserne, hvorved det ærede Medlem sagde, at disse Konverteringsbestræbelser ikke var foranlediget ved en almindelig lav Rentefod, det var alene et Kunstprodukt. Det kan det ærede Medlem ikke mene. Alle, der kender Bevægelsen i Rentefoden, baade ude og hjemme, fra — jeg vil sige — Slutningen af 1932 til Begyndelsen af 1934, ved, at den store Nedgang i Rentefoden overalt i vest- og nordeuropæiske Lande i den Periode var noget i høj Grad reelt, paa samme Maade som Nedgangen i Rentefoden her hjemme var en Realitet, ganske simpelt foranlediget af,